

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ต้นไม้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

ก่อนจึงหัน

พระทั้งหลายให้ฟังทราบว่า ศาสดาคือธรรมวินัย พระธรรมวินัยนั้นแลคือ ศาสดาติดแนบกับตัวของพระ อย่าเห็นแก่ครูอาจารย์ซึ่งห่างไกลมากกว่าธรรมวินัยใน หัวใจของเรา ความเคลื่อนไหวไปมาสติปัญญาจะติดแนบเพื่อธรรมวินัยเสมอไม่ ให้ ผิดพลาดไปไหนได้ ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

เมื่อวานนี้ก็ได้อ่านเรื่องพระโกโรโกโสที่จะไปกรุงเทพฯกับเรา รู้สึกว่าสะเทือนใจ มากนะเมื่อวานนี้ พอได้ยินว่าพระจะไปกรุงเทพฯกับเรา สะเทือนใจมากที่สุดทีเดียว เราบวช พระไว้ไม่ได้บวชเพื่อให้ไปกรุงเทพฯนะ บวชเพื่อศีลเพื่อธรรม เฉพาะอย่างยิ่งเพื่อความ พากเพียรชำระจิตใจ ให้แน่นหนักลงจุดนี้แห่งเดียวเท่านั้น ไม่ให้แตกกระจายออกไป ทางอื่น แล้วมาได้ยินคำอย่างนั้นเมื่อวานสะเทือนใจหนักมากนะ ถึงขนาดอ่อนใจที่จะไม่ รับพระต่อไป เพราะเราสอนมาแทบเป็นแทบตายเพื่ออรุณเพื่อธรรมซึ่งเป็นของเลิศ เลอ ทำไมจึงเห็นแก่โลกเป็นของดียิ่งกว่าธรรมไป แล้วส่งไปถึงธรรมลี ผาแดง อีกด้วย นะเมื่อวานนี้ เอาขนาดนั้นนะ มันจะเลวที่สุดแล้วพระเรา เห็นแก่โลกยิ่งกว่าธรรม เลว นะ ผู้อยู่ที่นี้ให้ถือว่าศาสดาคือธรรมวินัย ครูอาจารย์จะรวมอยู่ที่นั่นหมด ให้ตั้งหน้าตั้ง ตาปฏิบัติ

ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันนี้สำคัญมาก นี่ก็คือธรรมคือวินัยเหมือนกัน ใคร ทำหน้าที่การงานอะไรให้ตั้งหน้าตั้งตาทำด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยความจงใจในกิจการ งานนั้นๆ เพื่อสำเร็จประโยชน์เต็มกำลังที่เราต้องการ นี่ผมก็ไปนั้นไปนี้อยู่อย่างนี้จะให้ ว่าไง อยู่ที่นี้ศาสดาได้แก่ธรรมวินัยนั้นแหละของเราทั้งหลายให้อยู่ตรงนั้นนะ ตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติ เรื่องภัยภายในนี้สำคัญ ความเคารพกันก็คือเคารพธรรมวินัยนั้นแหละ เรื่องความแยกแยะหรือความร้าวราน หรือความทะเลาะเบาะแว้งนี้ เรียกว่าต่างคนต่าง เอาไม้ตีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยความเลวร้ายของตน ฟังให้ตื่นนะคำนี้

เคารพพระพุทธเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยดีงามไปหมด ความพร้อมเพรียง สามัคคีดังที่ปฏิบัติมานี้เรียกว่าเรียบร้อยมาเป็นลำดับไม่มีข้อบกพร่อง นี่คือศาสดา สมบูรณ์แบบอยู่กับเราทุกๆ ท่าน ให้ตั้งใจประคับประคองศาสดาคือหลักธรรมหลัก วินัยนี้ไว้ให้ดี กิจการงานทุกอย่างจะเรียบร้อยไปตามๆ กัน ใครไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้ว จมทั้งนั้นแหละ ใครจะอวดเก่งกล้าสามารถมาจากโลกไหนก็โลกเถอะ ไม่มีโลกใดที่จะ

ปราศจากกิเลสเหมือนพระพุทธเจ้า เป็นคลังกิเลสด้วยกันทั้งนั้น ออกมาแเง่ใดมุมใดมี ผิดๆ พลาดๆ ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกผิดไปตลอด จมไปตลอด ให้ยึดหลักธรรม พระพุทธศาสนาไว้เป็นหลักเกณฑ์ของเรา ยิ่งพระด้วยแล้วหายใจเป็นอรรถเป็นธรรม ตลอดเวลา สติติดแน่นอยู่กับตัวของตัวเสมอ

เรื่องสตินี้พูดแล้วพูดเล่า ย้ำแล้วย้ำเล่า เพราะเป็นกุญแจดอกสำคัญตั้งแต่ต้น จนถึงมรรคผลนิพพาน จะพ้นจากสตินี้ไปไม่ได้เลย สตินี้จึงเป็นสำคัญมาก ดังที่ท่าน แสดงไว้ว่า สติ สพฺพุตฺถ ปตฺติยา สติจํตฺตํปรารธนาในที่ทั้งปวง คือไม่มีเว้นเลย ก็มี ตั้งแต่หลักครอกๆ เว้นไม่เว้นมันก็หลับ นอกจากนั้นมาให้มีสติติดแน่นกับตัว และให้ ฟังเสียงกัน เสียงที่ออกมาแต่ละปากๆ ของพระของเณรเราที่อยู่ร่วมกัน ให้เป็นเสียง ธรรมออกมา อย่าเป็นเสียงกิเลสตีหมากระแทกแตกดันเอาตามใจของตน อันนั้น เสียทั้งนั้นไม่ใช่เสียงธรรม ถ้าเสียงธรรมออกมาโดยเหตุโดยผล ทุก็ต้องเป็นหูธรรม ฟัง เสียงมันมีเหตุผลกลไกอะไร ให้ยอมรับกันตามเหตุตามผลนั้น อยู่กันได้ด้วยความสนิท พระเณรเรา จะไม่มีระแคะระคายหรือทะเลาะเบาะแว้ง แต่สำหรับวัดนี้ก็ไม่เคยมีทะเลาะ

เรื่องกิเลสมันมีอยู่ภายในเสมอ มันออกแเง่ใดก็ได้ถ้าเราปล่อย เพราะฉะนั้นจึง เตือนไว้อย่าปล่อย ให้รักษารธรรมให้ดี ความกลมกลืนสามัคคี ความเคารพกันให้เคารพ โดยธรรมทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็ให้ดำเนินโดยธรรม ผู้น้อยก็ปฏิบัติตามผู้ใหญ่โดย ธรรม มีหลักธรรมวินัยเป็นที่ตั้ง พวกกันยึดอันนี้ให้ดี ศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองอยู่ในผู้เช่น ที่ว่านี้แหละ ถ้าใครมีศาสตาติดตัวคือธรรมวินัย ติดกับชีวิตจิตใจ กายวาจา ความ เคลื่อนไหวของเราแล้ว นั้นเรียกว่าเรามีที่พึ่งตลอดไปเลย ถ้าขาดอันนี้แล้วจะเอาอะไร มาแข่งก็มาเถอะ อย่างมากก็ดินเหนียวติดหัวเท่านั้นแหละ จะให้สวยงามเหมือน เครื่องประดับคือทองคำต่างหูเป็นไปไม่ได้ อย่างน้อยดินเหนียว นอกจากนั้นก็ป็นมูตร เป็นคูไปเลย

ให้มุ่งหน้ามุ่งตาต่ออรรถต่อธรรมทุกองค์ๆ ความพร้อมเพรียง ความสามัคคี ความฟังเสียงกันโดยความเป็นธรรม ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยให้ถือความเป็นธรรมเสมอ ใคร แสดงออกมาอย่าให้คลาดเคลื่อนจากธรรม ผู้ฟังก็จะไพเราะเพราะพริ้งภายในจิตใจ ถึง จะขัดใจก็เป็นกิเลสมาขัด ตัดออกทันทีอย่าให้เข้ามาคิดขวาง ให้ธรรมดำเนินทั้งผู้พูดทั้ง ผู้ฟัง พอใจกันฟังด้วยเหตุด้วยผลด้วยอรรถด้วยธรรม และพอใจกันปฏิบัติตาม นี้ เรียกว่าธรรม พวกกันจำเอานะ ทุกองค์ๆ จำเอา ต่อไปนี้จะให้พร

หลังจ้งหัน

พระในวัดนี้ยืนตัวก็คือ ๕๐ เราให้ยืนตัวอยู่จุดนั้น ถ้าเขาก็ต้ององค์นี้ออกไป องค์นั้นถึงจะเข้าได้ ถ้าไม่ออกก็เข้าไม่ได้ คือมันจำกัดจำเขี่ยสำหรับที่ภาวนา บริเวณวัด

กว้างนะแต่มันแคบไป เพราะพระท่านต้องการความสัจ อยู่ที่ไหนเป็นจุดๆ เรียกว่า ไม่ให้มองเห็นกันแหละดี ต่างองค์ต่างอยู่ในป่าเงียบๆ ๕๐ พระทั้งหมดอยู่ในนี้ไม่ให้เลย นอกจากเราได้รับเป็นกรณีพิเศษ ก่อนจะรับก็ต้องถามดูเสียก่อน ตรงไหนว่างพอที่จะรับได้ไหม ต้องพระท่านมาบอกแล้วว่ารับได้ค่อยรับ อย่างนั้นนะ รับก็ไม่รับสุมสุมทำ รับก็เพื่อปฏิบัติจริงๆ

สำหรับวัดนี้เรามุ่งต่ออรรถต่อธรรมอย่างยิ่ง ไม่มีคำว่าบกบางในหัวใจ เรามุ่งตลอด แม้แต่ช่วยชาติบ้านเมืองเราก็ไม่เคยละ สำหรับวัดนี้ภาคปฏิบัติของพระไม่ลดหย่อนเลย นั่นดูชิป้ายห้าม ห้ามขาดด้วยไม่ให้เข้าไปยุ่งเลย ไม่ว่าหญิงว่าชายตั้งแต่ขอบศาลาเข้าไปเข้าไปข้างในเป็นดงของพระทั้งนั้น ให้ท่านบำเพ็ญตามความสะดวกสบาย ที่ก็จำกัด แล้วเวลานี้ก็มีขยายออกไปทางกำแพงนอกอีก กำลังพระขยายออกไปทางโน้นบ้าง ทางนี้ไปไม่ได้มันเลอะเทอะด้วยผู้คนยุ่งเหยิงวุ่นวายเต็มไปหมด ก็มีว่างอยู่ทางด้านโน้นที่ขยายเขตออกไปใหม่ สำหรับที่แก่นั่นตลอดเลย

เวลามายู่กับครูอาจารย์ถึงจะอัดจะแน่นบ้างก็ทนเอา พระท่านมาอยู่อบรมนี้ะ ถึงจะอัดจะแน่นจะลำบากบ้างท่านก็ทนเอาๆ จากนั้นท่านออกไปแล้วท่านก็ไปหาอยู่เป็นเอกเทศ องค์เดียวๆ หรือสององค์ในป่า ลึกเข้าไปอีก แยกไปอีก ท่านหาธรรม ธรรมอยู่ในใจ ใจเป็นบ่อแห่งความวุ่นวาย ก็เลสตั้งรวงร้างรากฐานไว้ที่ใจ ธรรมมีอยู่ที่นั่นก็ถูกกิเลสทับไว้ๆ ความสุขที่จะเกิดจากธรรมภายในหัวใจจึงไม่ค่อยมีและไม่มี มีแต่กิเลสออกแสดงลวดลายเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ติดดินอยู่ในนั้นแหละ เต็มอยู่ในหัวใจ ผู้ไม่ดูใจแล้วตายก็ปักก็กลับก็มีแต่อย่างนั้นแหละ ผู้ดูหัวใจจะมีวรรคมีตอนหย่นเข้ามา มีศาสนา

ศาสนาท่านสอนให้ชำระสิ่งที่พินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ภายในจิตใจ ได้แก่อกิเลสออกด้วยอรรถด้วยธรรม แล้วจิตใจก็จะค่อยเริ่มสงบเย็นขึ้นมาๆ ถ้าไม่ได้บำรุงรักษาใจเลย บำรุงตามอำนาจของกิเลสแล้วก็เพิ่มไฟเผาไหม้หัวใจเจ้าของตลอดไป โลกทั้งโลกมันมองไม่เห็นความสุข ทั้งๆ ที่ต่างคนต่างวิ่งหาความสุขตั้งแต่รู้จักเตียงสภาวะ ติดดินหาความสุข แต่มันหาความสุขไปในทางที่จะให้เกิดทุกข์ คือเป็นเรื่องทางเดินของกิเลสไปเสีย ผลที่ได้มาจึงเป็นความทุกข์ความร้อนวุ่นวาย ใจไม่ได้อะไรมากก็คอยแต่จะพลัดจะตกไปเรื่อยๆ ไม่เหมือนธรรมภายในใจ ต่างกันมากนะ

นี่ก็จวนจะตายแล้ว จึงค่อยแยกออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ทั้งๆ ที่มันเต็มหัวใจนี้มาได้ ๕๖ ปีมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ฟังซินะ ธรรมเต็มหัวใจ ความสุขเต็มหัวใจมาได้ ๕๖ ปี บอกจนกระทั่งสถานที่เวล่ำเวลาให้พี่น้องทั้งหลายได้คิดได้อ่านเพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจ ไม่ได้มีคำว่าโอ้อวด อวดหาอะไร ธรรมพอทุกอย่างแล้วไป

อวดหาอะไร อวดหาอะไรก็เรียกว่าบกพร่อง จึงเรียกว่าอวด มันยังบกพร่อง อวดหาอะไร ก็มีแต่เมตตากับธรรมอันนั้นเป็นอันเดียวกัน อ่อนน้อมไปหมดทั่วโลกดินแดน นี่ละธรรม ถ้าได้เข้าสู่ใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วนั้นเรียกว่าสมบูรณ์แบบ

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ สมบูรณ์แบบเรื่องธรรมเต็มหัวใจ ความสุขเป็นบรมสุขขึ้นมา ดังที่พูดตะกั๊นี้เป็นมาแล้วอย่างนี้ได้ ๕๖ ปี บอกจนกระทั่งสถานที่เวล่ำเวลา สถานที่ที่หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เราลืมได้เมื่อไร แต่ก่อนเรายังหนุ่ม อยู่ที่นี่ พอมาบิ๊บจะขึ้นไปสถานที่เจ้าของเคยเป็นนะ แต่ก่อน อยู่บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ พอมาบิ๊บก็จะขึ้นนั่นเลย มันเห็นบุญเห็นคุณกันแบบลึกซึ้งพูดไม่ถูก แล้วจะไปไหนค่อยไป ต้องไปที่นั่นเสียก่อน แต่เวลานี้มันแก้มันไปไม่ได้ เพียงไปถึงศาลาก็พอแล้วมันจะตายแล้ว นี่ละที่ว่ามันฝังลึกมาก

อย่างที่ว่าต้นโพธิ์ๆ เป็นคู่เคียงของศาสดาองค์เอกเรา ใครไม่กล้าแตะต้อง มีแต่กราบไหว้บูชา นั่นเป็นต้นไม้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ต้นโพธิ์นี่จึงเป็นคู่เคียงของพุทธศาสนาเรื่อยมาอย่างนี้เอง และบรรดาท่านผู้ที่บรรลุธรรมในสถานที่ใด ๆ อันนั้นจะฝังลึกในใจของท่านอย่างลึกลับนะ ถ้าท่านไม่พูดไม่มีใครรู้ ท่านก็ไม่อยากพูด นี่ถึงกาลเวลาเข้าไปสัมผัสก็เลยพูดเสียบ้างว่า แต่ก่อนมานี่บิ๊บขึ้นหลังวัดดอยธรรมเจดีย์เลย ไปดูสถานที่ บุญคุณนะนั่นฝังลึก ๆ อยู่ในนั้น เหมือนต้นโพธิ์เป็นบุญเป็นคุณต่อพระพุทธเจ้านั้นแหละ ที่ว่าทรงประทับอยู่แห่งละเจ็ดวัน ๆ นั้นเกี่ยวกับเรื่องต้นโพธิ์ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เพราะฉะนั้นต้นโพธิ์จึงเป็นต้นไม้ที่สำคัญประจำสถานที่ท่านเป็นที่ไหน นั่นละสถานที่นั้นเป็นสำคัญ พอถึงที่นั่นแล้ว มันกระจำงขึ้นที่นั่นเลยไม่มีวันลบ ตายไปด้วยกันเลย ฝังลึกมากนะบุญคุณอันนี้ อย่างต้นโพธิ์ กระทั่งทุกวันนี้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ มหาคุณอยู่ตรงนั้น อยู่ต้นโพธิ์ต้นนั้น ท่านระลึกถึงบุญถึงคุณ ไปที่ไหนก็เหมือนกัน

พอพูดถึงเรื่องนี้แล้วก็ระลึกถึงท่านอาจารย์ชาวเวลาคุยกัน คุยกันเอาถึงพริกถึงขิงแหละวันนั้น ชัดกัน ว่าอย่างนี้เลยละ พูดให้เต็มยศธรรม เพราะท่านอาจารย์ชาวหลวงปู่ขาวท่านก็เล็งใส่เรา จ้อใส่เรา ใส้เราก็จ้อใส่ท่านอาจารย์ขาว พูดให้มันชัดเจนว่าทางโน้นก็ชื่อเสียงดังไปทางมงคลมงามงคล ทางเรานี้ก็ตัวเท่าหนูแต่ก็ดังไปอีกแบบหนึ่งเหมือนกัน เป็นมงคลมงามงคล แล้วท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์นี้ ท่านอยากให้ทั้งสองนี้ได้พบกัน ท่านเลยหาอุบาย ที่วัดหนองบัวลำภู ให้เอาไป ท่านจัดที่ให้ นี่ให้ท่านขาว นี่ให้มหาบัว แถวนี้อย่าให้ใครมายุ่ง ท่านจัดเอง จะให้ทั้งสองนี้ พูดภาษาโลกเรียกว่าพัดกัน ความจริงก็คือจะได้เล่าความเป็นมาของตัวเองสู่กันฟัง

พอไปก็เอาจริง ๆ นั่นแหละ ท่านปิดเลยนะ เรานี้ไม่ให้เข้าไปในงานเลย ให้อยู่เป็นเอกเทศ นั่นละเราจึงได้ไปคุยกันตั้งแต่สองทุ่มถึงหกทุ่มกับท่านอาจารย์ขาว เต็ม

เหนียว เทกระเป่าใส่กันเลย ต่างองค์ต่างสาธุ หาที่ตำหนิกันไม่ได้เลย ยอมรับกันเต็มที่
 ในวันนั้น ที่นี่ย่นเข้ามาท่านอาจารย์ชาวท่านไปเป็นในสถานที่ใด นี่ละสำคัญนะ ท่านเล่า
 ให้ฟัง เราก็เป็นของเราอยู่แล้ว มันหากเป็นเอง พอเล่าไปถึงกระทู้ที่อยู่ท่าอาเภอแม่
 แดง มันไปเป็นอยู่ที่กระทู้บนนั้นละ ที่นี้เวลาจำเป็นที่จะได้จากไป ท่านเล่าให้ฟังนะ ท่าน
 เป็นห่วงเป็นใยอะไร ท่านลั่นทุกอย่างแล้วห่วงอะไร บุญคุณ เวลาจากไปแล้ว เดินไป
 แล้วยังหันหน้ากลับคืนไปอีก เดินไปๆ สองสามก้าวหันหน้าคืนไปอีกไปดูกระทู้บน นั้น
 ละกระทู้บนมหาคุณของท่าน นั้นเห็นใหม่ละ บุญคุณฝังลึกๆ อย่างต้นโพธิ์ก็แบบ
 เดียวกัน เราก็เป็นอย่างนั้น แต่ก่อนมาปีขึ้นหลังวัดดอยธรรมเจดีย์เลย เดียวนี้ขึ้นไม่ได้
 ไปแค่ศาลาๆ เท่านั้นก็พอ

นี่พูดถึงเรื่องเราหาความสุข โลกทั้งหลายหาความสุข หาไม่ถูกทางทุกข์ตลอด
 กัปตลอดกาลปี อยากรู้ว่าทุกข์จนตายเลยละ ตายแล้วเกิดๆ ก็เป็นทุกข์ตลอดไปเลย หาไม่
 ถูกทาง นี่เราได้พุทธศาสนา มา เป็นศาสนาชั้นเอกสุดยอดแล้ว ในโลกนี้เราขอพูดให้
 เต็มปาก ตามความรู้สึก ตามความรู้ความเห็นที่เป็นในใจซึ่งผ่านเวทีฆากิเลสมา
 เรียบร้อยแล้ว พูดได้อย่างชัดเจนว่า พุทธศาสนาเท่านั้นไม่มีอย่างอื่น ที่เป็นศาสนาที่รื้อ
 ขนสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับ ทำบุญเป็นบุญ ทำคุณเป็นคุณ ทุกอย่างไม่
 ผิดไม่พลาด ใครทำคุณงามความดีเท่าไรเป็นตลอดๆ ตามสายทางที่พระพุทธเจ้าทรง
 สอนไว้ไม่ผิดพลาดนะ

พุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาชั้นเอก พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา ก็รื้อกองทุกข์
 ทั้งหลายที่แบกหามมาตั้งกัปตั้งกาลป์ออกในวันเดือนหกเพ็ญ นั้นละประกาศธรรมสอน
 โลกที่มุ่งที่จะให้หลุดพ้นอยู่แล้วด้วยกัน ได้หลุดพ้นเป็นลำดับลำดับมา ศาสนาพุทธเรา
 จึงเป็นศาสนาชั้นเอก เรากล้าพูดในหัวใจเรา ในสามโลกธาตุเราไม่เคยหวั่นกับอะไร เรา
 ไม่เอาอะไรมาเป็นสักขีพยาน อันเดี๋ยวนี้เท่านั้นพอ เพราะฉะนั้นจึงกล้าประกาศ กล้าพูด
 ทุกสิ่งทุกอย่างตามหลักความจริงที่เต็มอยู่ในหัวใจ ซึ่งเราก็ก้าวไปแล้วในเงื้อมมือของเรา
 เราจึงไม่สงสัย เราสอนทุกอย่างสอนโลก ตั้งแต่ธรรมพินันๆ จนทะลุถึงนิพพานว้างนั้นเลย

เพราะธรรมเหล่านี้ครองอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้ว สอนจึงสอนด้วยความสัตย์ความ
 จริง ไม่เคยคิดว่าสะทกสะท้านกับผู้ใดๆ เลย เพราะเหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ความจริง
 อันนี้เหนือหมดแล้ว นี่ละได้มาสอน นี่ได้มาจากพุทธศาสนา เข้าใจไหม พระพุทธเจ้า
 สอนโดยถูกต้อง ไปแก้กองทุกข์ได้ที่หัวใจนะ ฟืนไฟเผาอยู่ที่หัวใจ ธรรมอยู่ในหัวใจถูก
 เหยียบย่ำทำลาย มีแต่ฟืนแต่ไฟ คือกิเลสมันอยู่บนหัวใจเหยียบบลงๆ ที่นี้พอได้ธรรม
 ขึ้นมาเปิดสิ่งเลวร้ายทั้งหลายนี้ออกๆ ธรรมก็จ้ำขึ้นมาๆ จนกระทั่งกิเลสพังหมด ธรรมก็
 เป็นบรมสุขขึ้นมา โลกอันนี้ไม่มีอะไรสุขเท่าใจที่สิ้นจากข้าศึกคือกิเลสนี้แล้วไปแล้ว

ด้วยดี เรียกว่าสิ้นอันนี้เท่านั้นสิ้นทุกข์ กิเลสตัวนี้เป็นตัวสร้างทุกข์ ไม่มีอะไรสร้างทุกข์ในโลกนี้มีกิเลสเท่านั้น พอกิเลสพังลงไปจากใจ ทุกข์ไม่มีในหัวใจพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ตั้งแต่บัดนั้นมาและตั้งกับตั้งกลับก็กับก็กลับ เรียกว่านิพพานเที่ยง

แต่ก่อนอยู่ในกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา หาที่แน่นอนไม่ได้เพราะกิเลสเป็นตัวอนิจจัง ทุกขัง อนตตา พังลงไปหมดแล้ว ที่นี้นิพพานเที่ยงขึ้นมาเลย นั่นละพระพุทธเจ้า ท่านตรัสรู้ธรรม อยู่ที่หัวใจอย่าลืมนะใครก็ดี อย่าเป็นบ้ากับตั้งแต่ภายนอกนัก ให้รู้จักพอเหมาะพอดี เราอาศัยเขาอยู่เพียงวันนั้นๆ เท่านั้น อาศัยเขาไปๆ ภายในจิตใจของเราให้สั่งสมความดีเข้าไป อันนี้จะเป็นเครื่องพาดำเนิน เดินก้าวไปเพื่อความพ้นทุกข์ คือความดีงามทั้งหลายบุญกุศลที่สร้าง อันนั้นเพียงเป็นสิ่งประกอบ มีมากน้อยเราหมุนเข้ามาก็เป็นบุญเป็นกุศลหนุนใจเราได้ ถ้ามีมากน้อยไม่สนใจที่จะแยกไปทำบุญให้ทาน ตายแล้วกองกันอยู่นั้นแหละไม่เกิดประโยชน์อะไร เราก็กองทัพเขาก็กองทัพตีต่างอันต่างกองกันอยู่แต่ไม่รู้เรื่องของกัน

ใจนี้เป็นนักสมบุกสมบัน ถ้ามีแต่บาปแต่กรรมก็จมไปเลยๆ สมบัติเงินทองกองเท่าภูเขาไม่เหลือบมองเราเลยนะ เราจะไปเสวยกองทุกข์คนเดียว ที่นี้เวลาเรามีความดีภายในใจเราก็สร้างความดีเอาไว้ ภายนอกเราก็สร้างเอาไว้สำหรับธาตุและชั้นรังสีสังคมต่างๆ ที่อาศัยกันอยู่ก็สร้าง ภายในจิตใจก็สร้างความดีทั้งหลายอย่าประมาท ถ้าเราไม่ประมาททั้งสองนี้ อยู่ในโลกรนี้ก็รื่นเริงบันเทิง ไปโลกหน้าก็รื่นเริงบันเทิง ไม่ขาดทุนสูญุดอก ทั้งสองภพสองชาติ ชาตินี้ชาติหน้า ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

เราได้มาเจอแล้วในหัวใจนี้จากพุทธศาสนาเรา เราจึงพูดได้อย่างจังๆ เลย ได้เจอแล้วความทุกข์ทั้งหลาย แต่ก่อนทุกข์จะเป็นจะตายก็ไม่รู้จักว่ามันทุกข์มาจากไหนๆ ดิ้นดิ้นไปอย่างนั้นละ เหมือนไส้เดือนถูกไฟดินไป หาทางออกก็ไม่เป็น แต่ดินอยู่อย่างนั้น อันนี้จิตใจดิ้นอยู่อย่างนั้นหาทางออกไม่เป็น พอได้รรรถได้ธรรมเข้าไปชี้ทางบอกแก้ออกๆ มีทางเดินก้าวเดินๆ ที่นี้ก็ก้าวออกได้เลย ด้วยอำนาจของธรรมเท่านั้น นั่นเวลาก้าวออกแล้วก็เห็นชัดเจนทุกอย่าง นี่ละที่ได้พูดมาทุกอย่างที่ให้ท่านทั้งหลายได้ฟังนี้ ไม่ได้พูดด้วยความโอ้อวดอะไร แม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้วโอ้อวดหาอะไร นอกจากความเมตตาท่วมท้นในหัวใจ ไปที่ไหนก็มีแต่ความเมตตาครอบไปหมด นี่ละสอนก็สอนด้วยความเมตตา ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้าไม่ได้แล้ว แสดงว่าเราน้ำอภัยแล้วตั้งแต่บัดนี้ รอลมหายใจเท่านั้น ขาดแล้วก็ปั้งลงเลยเชียว เราเป็นคนทั้งคน บรรดาท่านผู้วิเศษวิโสพันทุกข์ไปได้ก็เพราะเชื่อธรรม ธรรมใครเป็นคนไปค้นหามา พระพุทธเจ้าหามาเพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าไม่ได้แล้ว เราหมดค่าหมดราคานะ ถ้าเชื่อ

พระพุทธเจ้าได้ เอา ปฏิบัติตาม ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนให้บั้น พระพุทธเจ้าสลับสาม หนไม่เรียกว่าบั้นได้ยังไง เลยสลับก็ตาย อันนี้เราไม่ได้ถึงขนาดนั้น บั้นของเรา เอาให้ได้ นะ เราจะรอตั้งแต่ให้กิเลสอำนาจเวลา เวลา ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่มีเวลา ตั้งแต่วันเกิด จนกระทั่งวันตายจะไม่มีเวลาว่างถ้าไปเสาะแสวงหาความดี ถ้าไปตามกิเลสเอาจนตาย จำให้ตื่นทุกคน ๆ

นี่ที่เราไปกรุงเทพฯ นี้ เราก็กินเพื่อประโยชน์แก่โลก เราไม่ได้ไปเพื่อเรานะ เราไม่เอาอะไรแล้ว อยู่กับไปเท่ากันสำหรับเราเองนะ อยู่นี้กับไป ไปกับมาเท่ากัน จิตอันนี้คง เส้นคงวาหนาแน่นอยู่อย่างนั้นตลอด เคลื่อนไหวไปตามตามสมมุตินิยม ตามโลกไปอย่าง งั้นละ สงเคราะห์สงหาทางโน้นทางนี้ไป สำหรับเราไม่ต้องสงเคราะห์พอแล้ว นี่ละเมื่อ ธรรมกับใจเข้าเป็นอันเดียวกันแล้วพอหมด ธาตุชั้นนี้ก็อาศัยกันไปอย่างนี้ละอย่างที่เรา เห็น วันนั้นฉันได้บ้างกินได้บ้างวันนี้ไม่ได้ ก็เป็นอยู่อย่างนั้นละ พอถึงกาลแล้วมันก็พัง ธรรมชาติมันไม่พัง พอ นั้น พวกมันจำให้ตื่นะ ยึดบุญกุศล เอาหลักธรรมพระพุทธเจ้านี้ เป็นหัวใจเป็นทางเดิน อย่าเอาอะไรมายึดนะ พุทธศาสนาเลิศเลอสุดยอดแล้ว คั่นกันได้ ในเวลาที่ฆ่ากิเลสนี้ ไม่ได้ทำได้ที่ไหนเจตที่นี้ พระพุทธเจ้าก็เจตที่นี้ สาวกทั้งหลายเจตที่นี้ ไม่ต้องไปหาที่ไหนอีกแล้ว เอาละพอ

รถก็วิ่งแค่ ๑๑๐ จากนี้ถึงกรุงเทพฯ คือเรากำหนดแล้วว่าพอดี รถมีหลายขนาด กำลังวังชา เพราะฉะนั้นจึงให้อยู่ในระดับพอดี ถ้า ๑๒๐ อยู่ๆ มันจะมีลักษณะแฉ่งๆ นิดหน่อย แล้วกระทบกระเทือนก็แรงๆ ลดลงมา ๑๑๐ พอดี เลยเอา ๑๑๐ รถทุกขนาด ก็วิ่งตามกันได้พอดี ถ้า ๑๒๐ นี้เร็วไปหน่อย บางคันก็ตามไม่ไหวเหมือนกัน อันนี้เราก็กะเอาว่า ๑๑๐ พอดี จากนั้นมาแล้วไปไหนก็เลยแบบเดียวกัน คนขับรถเขาจับบิดติ เหมือนกัน เรบอกตั้งแต่นี้ไปให้ ๑๑๐ แล้วไปอะไรที่ไหนก็ตาม ทางดีไม่ดีเราดูเข็มไมล์ ๑๑๐ ตลอดเลย นี่รถจะตามไปนี่มันก็คั่น จะตามพ่วงไปนี่กับรถหลวงตา รถพ่วงนะนี่ มันจะยั่วเยี้ยๆ

วันที่ ๓ ฟ้าหญิงท่านจะมาสวนแสงธรรม เราไม่ได้ไปฉันทให้ท่าน ท่านจะนิมนต์ให้ไปฉันทในวันประสูติ วันเกิด วันที่ ๔ ปีนี้เราขอเลย ตกลงท่านก็มาวันที่ ๓ มาถวายอาหารอะไรๆ วันที่ ๔ ท่านก็ประกอบงานของท่านกับพระสงฆ์ ดูว่ามี ๙ องค์ เราก็ไม่ต้องไป คือเราทูลให้ท่านทราบทุกอย่าง ด้วยเหตุผลจำเป็นอะไรๆ นี่ละธรรมะพูด กันได้สะดวกสบาย ไม่ได้ว่าเกรงอกเกรงใจสูงต่ำไม่มี ธรรมะเหนื่ออยู่แล้ว เอาธรรมะมา แจงยอมรับกัน ยกตัวอย่าง เช่นคนที่มาในสวนแสงธรรมมีจำนวนน้อยเมื่อไร ก็จังหวัด ที่มารวมในสวนแสงธรรม มีหัวใจทุกคนๆ ทั้งใกล้ทั้งไกลจังหวัดไหนต่อจังหวัดไหนมารวมที่นั่นหมด จดจ้อต่อครูต่ออาจารย์ มุ่งหน้ามุ่งตามาใจเป็นอันเดียวกันเลยหาครูบา

อาจารย์ ทีนี้ครูบาอาจารย์ก็โดดไปที่อื่นเสีย ไปฉันทในบ้านเขาสองสามคน คนสวนแสงธรรมเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ คน จิตใจแห่งผากไม่สมควร เราเอาอันนี้มาเทียบนะ เทียบทุกอย่าง แล้วก็ทูลท่าน ท่านพอใจทันที อนุโลมตามเลยท่านจะมาเอง นั่นเห็นไหมล่ะเรา

ไม่งั้นหลวงตาบ๊วกก็จะโดดไปนั่นนะ ไปฉันทอยู่พระตำหนักสองสามคน แล้วทางนี้ก็จิตใจแห่งผาก ๆ อยู่ที่สวนแสงธรรมเป็นประมาณสักกี่คน เพราะฉะนั้นเราจึงต้องเฉลี่ยให้เสมอ นี่ละเราไปทำประโยชน์ให้โลก เราไปอย่างนี้ต่างหาก เราไม่ได้ไปหวังรำหวังรวยนั้นนี่ไม่มีในหัวใจ เรื่องอามิสสินจ้างรางวัลเหล่านี้อย่าเอามาหลอกเรา เราบอกรตรง ๆ เราเอาหัวใจเท่านั้นเป็นสำคัญ โลกนี้ถ้าหัวใจไม่มีค่าแล้วหมดความหมายเลยนะ ถ้าใจมีค่าแล้วบุกเข้าไปถึงกันเลย เข้าใจหรือ หัวใจสำคัญมากนะ เราไปที่ไหนเราไปเพื่อหัวใจโลกนะ เราไม่ได้ไปเพื่อค่าจ้างรางวัลอามิสอะไร ๆ ไม่มี ภายในหัวใจเราๆ บอกไม่มี มีแต่เมื่อได้มาก็ได้มาเพื่อสงเคราะห์ เราไม่ได้มาเพื่อเอา ไม่เอา นี่ละเราจึงบอกว่าเราไม่มี เราช่วยโลกจริง ๆ

การไปการมาหรือไม่ไปไม่มาอยู่แต่เนี้ยก็เป็นอันเดียวอยู่นั้น ไปหรือไม่ไปมันก็ไม่เห็นมีอะไรเคลื่อนไหว ไปก็อันนี้อยู่ก็อันนี้ เทียงตรงอยู่อย่างนี้ตื่นตื่นหาอะไร เข้าใจหรือ แต่เวลาเคลื่อนไหวจะไปจะมาตามโลกสมมุติก็ต้องเป็นอย่างนี้ อย่างที่วันนี้ไปกรุงเทพฯ แนะ ไปมันก็อยู่อย่างนั้นแหละ ไม่เห็นไปมาที่ไหนเที่ยงตรงอยู่อย่างนั้น พวกกันจำเอานะ จะให้พร

รถน้ำมันเป็นรถพ่วงนะรถเรา พอย้ายออกนี่เป็นแถวยาวเหยียดเลยนะ มันหากเป็นจะทำไฉน อันนี้เรื่องขัดต่อนิสัยขัดมาตลอด แต่เราก็อันนี้ นิสัยเราไม่ใช่ใช้นิสัยอย่างนั้น จะไปไหนก็อย่างที่เคียวว่า ไปภูวานาไปกับหมู่กับเพื่อนเมื่อไร องค์เดียวคนเดียวตลอดเลย แล้วอยู่ก็อยู่อย่างนั้น ไม่ชอบยุ่งอะไรกับอะไร แต่มันก็เป็นอย่างนี้เห็นไหมล่ะ พระรุ้งพระรัง ๆ อยู่อย่างนี้ละ แต่ก่อนเป็นอย่างงั้นละเรา ไปที่ไหนอะไรมาอยู่ไม่ได้ เพราะนิสัยอันนี้ว่าอะไรเป็นอันนั้นไปเลย ๆ การงานที่จะมาอยู่ภาคปฏิบัติเราบอกว่าไม่มี มีแต่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาตลอดเวลา เป็นเวลา ๙ ปี ทุกข์แสนสาหัสตกนรถทั้งเป็น

เอาจริงเอาจริงนะไม่มีงานอะไรมาอยู่เลย งานนิมนต์ฉันทนั่นฉันทนี่ไม่มี เราอยู่แต่ในป่าในเขาใครจะไปนิมนต์ นอกจากว่ามีความจำเป็นจริง ๆ เขาไปนิมนต์มันหากมีนะ จะว่าไม่มีจริง ๆ มันก็มีอยู่อยู่ในกลางเขา เขาตามไปนิมนต์ชอกแซกเข้าไปในเขา นิมนต์ไปฉันทในบ้านให้เขา แล้วคนเคยมีบุญมีคุณต่อกัน ตกลงเราก็อากตัวออกมา พอมาไม่มีแต่เราชิ ครูบาอาจารย์องค์นั้นก็มาองค์นั้นก็มาหลายองค์ เขาก็เห็นว่าเป็นมงคล คนนี้ก็นิมนต์ไปฉันทบ้านผมวันนี้ วันนั้นบ้านผมวันนี้บ้านผม ต่อไปไม่สุดสิ้นไปเลยละ มาถึงเรานี้ก็เหมือนกันอีก เรานิ่งเฉย พอฉันทออกมาเสร็จเตรียมของแล้วออกหลังวัดไปเลย เขา

คงจะโมโหเต็มที เป็นอย่างนั้นละเราไม่เล่นกับใครง่าย ๆ ถ้าไปก็ไปให้เฉพาะเท่านั้น
ออกจากร้านมาเลยไม่ยุ่ง นั้น เอาละไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz